

Veien til Barranquilla

Roman

Thomas Hylland Eriksen

Aschehoug 2012

3

Hele sitt voksne liv hadde Simón Arriba de las Casas betraktet seg selv som en ganske vanlig mann. Det skyldtes at han utelukkende sammenlignet seg med folk som lignet på ham selv, og det visste han; det var bare så sjelden han så denne begrensningens implikasjoner. Innvånerne ute i de fattige barrioene betraktet seg sikkert som vanlige de også. Ja, de som hadde en fungerende dvd-spiller og en pålitelig vaskemaskin der ute regnet seg sikkert som høyt på strå, siden de fleste de kjente ikke hadde noen av delene. De fleste mennesker, uansett hvor de levde på denne kloden, regnet seg nok som vanlige. Ikke at det hjalp ham noe videre.

Etter langvarig refleksjon over utallige glass øl og Cuba Libres hadde Simón Arriba for mange år siden konkludert med at han var en mann som hadde alt unntatt et liv. Han var nemlig henfallen til selvmedlidenhet slik andre kan være henfalne til hasardspill eller alkohol. Sjelden gikk solen ned før Simón hadde sørget litt over at han ikke hadde noe liv. Dette betydde på ingen måte at han regnet seg som død, men som han ofte mumlet til seg selv foran speilet om morgenen, kunne han like gjerne ha vært det. Ingen ting av det han hadde satt seg fore å gjøre som ung mann, hadde kommet heldig ut. Han var mislykket fra topp til tå, iallfall før han hadde fått dagens første kaffekopp og sigarett, og følelsen varte gjerne til langt utpå ettermiddagen. Ja, i grunnen hendte det ikke så sjelden at melankolien nektet å slippe taket før det var på tide å legge seg.

Men fra og med i dag ville ikke Simón være en vanlig mann lenger. Nå kunne han faktisk gjøre hva som helst. Kursene hans på La Nacho ville aldri noensinne bli gitt lenger. Gloria ville ikke behøve å se ham mer resten av livet, om hun ikke insisterte, og kanskje ikke engang da. Cristián og Piedad kunne også selv bestemme om de ville ha kontakt med sin far. Ville de ikke, var det deres egen sak, de var voksne mennesker. Tanken på disse brutte båndene fikk ham til å føle seg lett og fri, nesten som en tyveåring, og slik skulle det fortsette å være på ubestemt tid – ja, gjerne resten av livet. Den dramatiske hendelsen på plassen foran fakultetet nå i formiddag, måtte kunne kalles et mirakel. Det var som å bli født på nytt. Kanskje folk som opplevde religiøse vekkelser hadde det omtrent på samme måte.

Han følte seg riktignok ikke friere enn at han stoppet ved Carrera de las Américas for å vente på grønt lys. Men idet lyset skiftet og de overfylte minibussene skrenset, åpnet skydekket seg, og noen solstråler traff Simón i ansiktet. Det hadde vært grått hele uken. Solstrimen måtte være et tegn. Fra hvem eller hva ante han ikke, men det spilte da heller ingen rolle. Nå skulle han endelig begynne å leve. Nøyaktig hvordan ante han ikke, for han visste ikke lenger hvordan man gjør når man lever. Det var så lenge siden han hadde fulgt sine innskytelser at han hadde glemt hvordan man gjorde det, men disse detaljene ville nok komme på plass i løpet av en kort stund.

Forresten var det en heldig omstendighet at det var akkurat i dag og ikke i morgen at denne situasjonen hadde oppstått, for i morgen ville han ha tatt bilen. I dag var det bare biler med skilt som sluttet med oddetall som hadde lov til å kjøre i Bogotá. Hadde han hatt bilen på campus, hadde han kanskje bare satt seg inn i den og kjørt hjem. Han ville ha satt seg apatisk foran tv'en, kanskje, og sett på et av Glorias imbesile formiddagsprogrammer til stadig akkompagnement av hennes enerverende teslurping. Og så ville magien være brukt opp i løpet av noen timer. Senere ville han ha bedt om et møte med rektor, forklart det inntrufne med bøyd hode og blomstrende høflighet, og så ville alt blitt nesten som før igjen i løpet av en uke. Men dette ville aldri skje.

Simón hadde kurs for Santa Fe. Han ville drikke øl og kaffe, røyke sigaretter og lese en avis, helst El País, drukne i folkelivet, se på menneskene som gikk forbi og følge sin første og beste innskytelse.

For bare en time siden hadde han vasset i den lunkne gjørma som var hans gamle liv og spilt rollen som en halvgammel, halvgod forsker og universitetslærer, en

katastrofalt dårlig ektemann, iallfall i ektefellens øyne, og far til to barn, herunder en sønn som hadde levd sitt eget liv siden han kom i stemmeskiftet for ti år siden og en datter som skammet seg over sitt opphav. Nå var han et nytt menneske. Nøyaktig hvilket menneske var han usikker på, men han regnet med at det ville bli klart i løpet av en dag eller to.

I formiddag hadde Simón holdt sin første forelesning på flere uker. Universitetet hadde vært stengt igjen, men denne gangen var det for en gangs skyld ikke på grunn av demonstrerende studenter, men fordi teknisk personale streiket. Ikke for det, det var bare et par måneder siden studentene sist hadde demonstrert, mer brutalt enn på lenge og med dårligere motiv enn han kunne huske at de noen gang hadde hatt. De stilte nemlig ingen krav lenger, de krevde ikke engang verdensrevolusjon eller lavere kantinepriser. De var bare misfornøyde på en generell og diffus måte. Den eneste grunnen til at rektor slapp unna, var angivelig at han hadde skuddsikre ruter i bilen. For noe tøv. De neste dagene diskuterte avisene på ramme alvor om det kunne regnes som kidnapping at bilen hans ble holdt igjen et kvarters tid av studentene. Den ene kommentatoren var mer idiotisk enn den forrige, og snart orket ikke Simón å lese annet enn El País.

Tro om det fantes folk i Spania som var så lei av spaltistene i El País at de holdt seg med colombianske aviser i stedet? Det ville ha vært uttrykk for en slags kosmisk rettferdighet, hadde han tenkt den morgenen mens han satte over kaffen.

Simón Arriba de las Casas hadde et navn som forpliktet, men det ville være misvisende å si at han hadde levd opp til det. Ingen var mer klar over dette enn ham selv, bortsett fra Gloria. Hun var til gjengjeld i overkant krystallklar og påståelig i sin dom over hans tilkortkommenhet. Når menn jamret selvmedlidende over at de ikke hadde fått til noe i livet, var det ikke konenes oppgave å støtte dem, men å motsi dem. I mange år hadde Simón fått daglige bekreftelser på at Gloria var en kone av den typen som motsa når hun skulle ha støttet og omvendt, og han hadde ikke lenger noe usnakket med henne.

Duften av nykokt kaffe med et fint støv av revet muskatnøtt på toppen hadde fylt leiligheten den morgenen. Det var år siden Gloria sist hadde kokt kaffe til ham. Slik de hadde det nå, var det bare såvidt hun nedverdiget seg til å hilse på ham når han tilfeldigvis passerte henne på vei ut eller i retning badet. Et par ganger, for en del år siden, hadde Simón spurt hva som var galt, men hun hadde bare trukket dumt på skuldrene mens hun ristet nesten umerkelig på hodet. Mer gadd han ikke å spørre.

Han hadde sin stolthet og identitet som colombiansk mann å ivareta, og colombianske menn er ikke kjent for å snakke med kvinner om sine innerste følelser, om de da har noen.

Han skavet løs et stykke steinhard hvit ost og rev en bit av brødet. Bløte oster hadde han aldri kunnet fordra, og han spiste gjerne stående ved kjøkkenbenken, slik det var blitt. Gloria var uansett aldri i nærheten når han spiste frokost lenger. Guttungen sov, han hadde visst ingen timer før tolv i dag.

Tolv minutter senere sto Simón sammen med talløse andre medlemmer av Bogotás middelklasse, med jakken kneppet igjen og lommeboken dypt nede i innerlommen, presset sammen som en av mange portugisiske sardiner på boks, i en Transmileniobuss på vei mot sentrum. De fattige gikk, syklet eller tok minibuss. De rike hadde så mange nummerskilter og biler at de kunne kjøre hver dag. Da de ble introdusert for noen år siden, kom de røde leddbussene som bestilt for den lavere middelklassen, som var tallrik nok til at selskapet visstnok gikk med overskudd.

Klokken var fem på ni da Simón entret auditoriet med vesken under armen og spaserstokken i høyre hånd. Et par minutter senere begynte studentene å lunte inn i rommet som søvnige kalver, med halvt lukkede øyne og en skulderveske eller sekk slepende etter seg. Et øyeblikk så Simón seg selv som zenú-høvding og studentene som soldater på vei for å kjempe mot conquistadorene, og han tillot seg å bruke et øyeblikk på å undre seg over hvilke ord og gester som ville gi dem nok kamplyst til å knuse overmakten med velplasserte giftpiler og snedig utpønskede feller i skogbunnen. Men så åpnet han dokumentmappen og fant frem den medtatte notatbunken. Noen av arkene hadde tydelige kaffeflekker, og samtlige var gulgrå og rufsete i kanten. Det var sikkert ti år siden han hadde tatt den siste utskriften av forelesningene.

Klokken ett over ni kremtet han og så utover den glisne forsamlingen. Det var kanskje tyve studenter der i alt. Et par av jentene satt tett sammen og hvisket og fniste. En ung mann med stort hår og antydning til fullskjegg halvveis lå bakover i stolen, som om han plutselig hadde fått hjerteinfarkt eller var blitt truffet i brystet av en snikskytter. Tre eller fire glante lengselsfullt mot vinduet. Resten leste avisen eller halvsov. Simón lot seg ikke affisere av dette. Han visste bedre enn studentene hva de hadde godt av. Myndig løftet han spaserstokken med håndtaket i polert metall og dunket den forsiktig i gulvet. Slik hadde hans egen professor klart å oppnå oppmerksomhet fra sine studenter år etter år. Tidligere hadde Simón slått stokken

mer bestemt i bakken, men i fjor hadde den langvarige brutaliteten til slutt medført at håndtaket løsnet og måtte festes med hvit teip. Det var av børstet stål, og lot seg ikke lime. Det brydde han seg ikke om. Skjøten så faktisk ut som tilsiktet pynt. Man måtte vite at stokken hadde vært reparert for å se det.

‘Simón Bolívar,’ begynte han. Litt over halvparten av studentene snudde seg mot lyden. ‘Hvis Simón Bolívar hadde hatt anledning til å lese Rodolfo Stavenhagen eller Andre Gunder Frank, ville han ikke ha dødd ensom og glemt i en sump i Venezuela.’ Denne dramatiske åpningen hadde pleid å fungere tidligere. Alle hadde et forhold til Bolívar, landsfaderen til et halvt dusin søramerikanske stater. Et par av studentene kom til og med fra provinsen som bar hans navn. De fnisende jentene så på Simón med store fiskeøyne og halvåpen munn. Så begynte de å fnise igjen. En spinkel gutt som aldri hadde møtt blikket hans, dro frem en iPad fra vesken og skrudde den på med utstudert nonchalanse. Hvor fanden har han fått den fra, spurte Simón seg selv. Det skyldtes ikke at gutten hadde indiansk utseende at spørsmålet måtte stilles, men snarere at en familie som har råd til å utstyre sin sønn med et slikt kostbart elektronisk leketøy, også ville hatt råd til å sende ham på et bedre universitet. Enten har han stjålet den, eller så har han fått den billig fra en analfabet som har stjålet den, konkluderte Simón. Man var ikke økonomisk sosiolog for ingenting. Simón var tilfreds – ja, stolt av sin yrkestittel. Til forskjell fra enkelte av sine mindre begavede kolleger, hadde han nemlig aldri hatt varme følelser for de nye strømningene som skylte inn over kontinentet på nittitallet – Deleuze og Guattari, Lyotard og Baudrillard, Kristeva og Derrida, blaserte franske postmodernister som heller ville leke med begreper enn forandre verden. De hadde sikkert hørt om fattigdom og undertrykkelse, men de ante ikke hva det var. I så fall ville de ikke ha brukt sine toptrimmede og velutrustede hjerner på et intrikat glassperlespill for de innvidde, i stedet for å gjøre en innsats for verden. Så uinteressert var Simón i de nye retningene, som i grunnen ikke var så nye lenger, at han bare såvidt hadde registrert at Slavoj Žižek nylig hadde skrevet en lang, snirklete og ikke minst mye sitert artikkel full av henvisninger til Hitchcock og Lacan, der han roste den skolastiske filosofien for å ha reist spørsmålet om hvor mange engler som fikk plass på et knappenålshode. ‘Hvor mange mennesker har hittil fått plass i massegravene til Farc og de paramilitære?’ mumlet han sotto voce før han kremtet og fortsatte å forelese.

‘Andre Gunder Franks store prestasjon bestod i å vise hvordan den avhengighetsskapende, perifere kapitalismen i Latin-Amerika hindret utvikling og

hvordan latifundia-systemet gjorde det umulig for fattige bønder å skape revolusjon. Årsaken var det lave teknologiske utviklingsnivået og den utbredte analfabetismen, som los patrones ikke hadde noen interesse av å gjøre noe med, så lenge arbeidsoppgavene var enkle og tilgangen på ny arbeidskraft rikelig.’

Slik åpnet forelesningen, og han holdt monologen gående i førti minutter uten pause. I dag overrasket Simón seg selv ved å trekke linjer som ikke sto i manus, men som var relevante for alle som ville forstå Latin-Amerikas bedrøvelige tilbakeliggende, fra Gunder Frank tilbake til Marx og videre til Hegels analyser av verdensånden; fra det tradisjonelle latifundia-systemet i latinamerikansk landbruk, finansiert og basert på slaveri, og fremover mot dagens klassesdelte samfunn hvor situasjonen enten var velstand for de få og avmakt for de mange, eller broderlig fordeling av ineffektivitet og bunnløs elendighet. Han avsluttet med en relativt sprek analyse, syntes han iallfall selv, av Bogotás fattige bydeler og deres innbyggere som vår tids svar på tidligere tiders jordløse landarbeidere, og viste punkt for punkt hvordan de speilet hverandre. Det underliggende budskapet var, her som i alle hans forelesninger om latinamerikansk økonomi, at conquistadorene var en røverbande som hadde ødelagt hundrevis av godt fungerende samfunn. (At han selv bar et conquistador-navn, betraktet han som en historisk misforståelse. Selv slavenes etterkommere i Karibien drasset jo på slaveieirnavn som Carrington og Churchill.) Indianerne hadde tapt, og fortsatte å tape hver bidige dag, etter over fem hundre år. De siste frie, som unndro seg herre-trell-dialektikken, var sigøynerne som fremdeles flakket omkring i lavlandet.

‘Når verdensånden trenger inn i Ciudad Bolívar, bydelen som så poetisk, om noe misvisende, er oppkalt etter vår ulykkelige landsfader, da skal vi få se en omfordeling som går langt ut over de spredte almisse som drysses på de halvfattige i Brasil, den etniske vekkelsen i Bolivia og den uansvarlige populismen i Venezuela,’ avsluttet han, i håp om å vekke studentenes antatte anlegg for nasjonalistisk begeistring og sosial samvittighet. De virket ikke uberørte av avslutningen hans, selv om de to jentene midt i auditoriet fremdeles fniste og andre betraktet skoene sine, halvsov, smugleste sportssidene i avisen eller fortsatte å glane hjernedødt ut av vinduet. En liten håndfull så ut til å ha tatt notater under forelesningen.

Til slutt åpnet Simón for spørsmål. En litt tykkfallen, bebrillet student i begynnelsen av tyveårene, som hadde fulgt flere av Simóns kurs de siste årene, rakte opp hånden. Simón hadde lenge lagt merke til ham og anså det ikke for helt

usannsynlig at gutten kunne bli noe av en protesjé, dersom han bare fortsatte å komme regelmessig til forelesningene uten å forstyrre undervisningen. Hvis han nå i tillegg begynte å stille intelligente spørsmål, steg sjansene ytterligere for at Simón kunne begynne å bygge et lite hoff av lojale disipler rundt seg, noe han hadde drømt om å gjøre siden lenge før han avla sin doktorgrad. Nå kom spørsmålet. Det begynte godt. ‘Herr Professor,’ sa studenten nemlig, med klar, tydelig stemme. Men så fortsatte han: ‘Herr Professor, hvor sa De at Bolívar døde? Jeg har alltid trodd at det var i Bolivia. Og hvis det ikke var det, hvorfor heter det landet Bolivia da?’

Fem-seks av de som satt rundt ham, stønnet oppgitt. De skjønnte i det minste at det var et irrelevant spørsmål under en forelesning om økonomisk historie. ‘Spør kameraten din med den iPaden om han ikke kan finne det på es punto wikipedia punto org,’ svarte Simón uten å se opp, pakket ned bunken med notater og mumlet noe om lesning og skriftlig innlevering i neste uke, før han tok stokken i et fast grep og marsjerte ut av auditoriet som førstemann.

I mange år hadde Simón betraktet seg selv som en fullkomment kompetent foreleser, og det ville han ha fortsatt med, om ikke studentene hadde vært så apatiske. Lønnen de betalte på Universidad Nacional var verken til å leve eller dø av, og det var sjelden noen fortalte de ansatte at de gjorde en samfunnsnyttig jobb, eller at deres kunnskaper utgjorde nasjonens hjerteblod. Enkelte professorer gjorde det bra, som juristene og økonomene, men det skyldtes bare fritidsaktiviteter. De kunne få nok av både penger og anerkjennelse i løpet av en eneste ettermiddag til at det holdt dem i live og ved godt mot iallfall et par uker. En slik situasjon kunne Simón bare drømme om. Han påtok seg riktignok lønnede konsulentoppdrag flere ganger i semesteret, men de kostet mer enn de smakte. Som regel var det frivillige organisasjoner han laget utredninger for, av og til et departement, og betalingen var jevnt over en vits.

Det verste var likevel ikke å bli avspist med knapper og glansbilder, men at de som bestilte kunnskapen ikke virket interessert i resultatene. Det hendte at journalister ringte ham for å få en kommentar om vold og fattigdom, men de spurte aldri om noe konkret han hadde forsket på. Grunnen var at de ikke ante hva han drev med, og de var heller ikke interessert. De som hadde bestilt forskningen, hadde for sin del aldri tid til å høre ham snakke om resultatet. De takket for rapporten og betalte, og siden hørte han ikke en lyd. I beste fall fantes det noen et sted i organisasjonen som leste sammendraget, som de ville sitere fra neste gang de søkte om penger fra en rik og godtroende organisasjon i nord.

Mens han foreleste, hadde det begynt å regne igjen. Et øyeblikk var Simón nær ved å angre på at han hadde tatt med stokk og ikke paraply, men på den annen side hadde han en sterk fornemmelse av at stokken var det riktige redskapet i dag, som alle andre dager. Den var et mer passende tilbehør for et mannfolk. En paraply hadde en vagt komisk aura, spesielt når den ikke åpnet seg som den skulle. Chaplin hadde brukt paraply og ikke stokk, hadde han kanskje ikke det?

Han gikk rett ut av bygningen uten å ta veien innom kontoret han delte med to kolleger. Han tørket et par imaginære svettedråper av pannen og betraktet studentene som vimset hit og dit på plassen foran fakultetet. Tempoet deres var iallfall ikke fryktinngytende. Tro hva de snakket om? Det ante ham at det ikke var Marx og Hegel, Fernando Coronil og Rodolfo Stavenhagen. De siste årene hadde det langsomt gått opp for Simón Arriba at studentene hans totalt manglet interesse for økonomisk sosiologi og marxistisk utviklingsteori. De ønsket seg en grad for å få en jobb. De gikk på universitetet for å finne ut hva de skulle bli, ikke hvem de skulle være. De ville ha en rolle, ikke en identitet.

Simón gikk nølende ut på plassen. Han visste ikke hvor han skulle gå. Tanken på å dra hjem, med stuen full av Glorias melodramatiske sukking og høylytte teslurping, var direkte frastøtende. Hadde hun bare begynt å arbeide igjen, da kunne det kanskje blitt noe med henne også. Ikke var han videre interessert i å sette seg noe sted på plazaen for å lese avisen heller. Det eneste fornuftige målet han kunne komme på, var faktisk kontoret. Der kunne han utveksle noen erfaringer fra de siste par ukene med kolleger, om noen av dem var inne i dag – ingen hadde jo sett hverandre siden før universitetet ble stengt – og få seg et par kopper gratis kaffe. Det var iallfall én kollega han hadde en viss sans for. Han hadde et greit forhold til de andre også, men de drev nå med sitt, og han møtte dem aldri utenom arbeidstiden. Hans sosiale liv bestod for det meste i å forholde seg til Glorias familie, eller rettere sagt å holde den irriterende flokken av skravlende ignoranter på avstand. Av og til savnet han noen kompiser å drikke med eller gå på fotballkamp med eller noe slikt menn gjerne drev med sammen med andre menn. I likhet med mange andre hadde han en tid hatt kontakt med noen venner fra studietiden, men de hadde drevet i hver sin retning, og han hadde ikke sett dem på flere år, kanskje ti eller femten.

Nøyaktig hvorfor han likte sin yngre kollega, var han usikker på, men han antok at det var noe ved øynene hennes som minnet ham om Rosita fra Barranquilla, jenta som alltid hadde en blomst i det bølgende håret og som så på ham med

mandelformede øyne som utstrålte en tidløs klokskap, selv om hun bare var sytten da Simón flyttet. Kollegaen het Mercedes Betancourt og førte seg som en dronning – ikke at hun hadde noen spesiell grunn til det, hun kom fra en fallert gren av den berømte oligarkfamilien og var ansatt på nåde som hjelpelærer i kvantitativ og kvalitativ metode. Der andre kvinner hadde én skjønnhetsflekk, hadde hun seks, og hun plirte mot verden gjennom ukledelige hornbriller av billigste sort. Men hun hadde en behagelig stemme, myk som honning, og når hun så på Simón, følte han seg som en mann og ikke som en akademisk skjødehund fra semiperiferien. Det falt ham ikke inn at hun begjærte ham, men det var et sug og en lengsel i de mørke øynene som sannsynligvis bodde der permanent, og som han alltid fanget opp. Ja, han skulle nok ta en tur opp i korridorene etter hvert og kanskje hente litt post og se om ikke Mercedes Betancourt var på plass også i dag.

Simón var kommet et stykke ut på plassen, og sto midt foran fontenen da han overvant vankelmodigheten og bestemte seg for å snu, og da var det han oppdaget at noe var galt med stokken. Den slengte fra side til side som en løs protese. Den hvite teipen, som var surret stramt mellom ørneskjeftet i børstet stål og selve stokken i sobert mørkebrunt tre, hadde begynt å løsne. Det underlige var at det ikke bare var den ytterste strimmelen som var løs, men hele polstringen, kanskje ti eller femten lag, hadde lirket seg løs fra underlaget; det var som om stokken plutselig hadde fått malaria og begynt å svette. Simón satte fra seg dokumentmappen og forsøkte å feste teipen igjen. Først klemte han hardt, med foldete hender, rundt stakk og skjefte, for å få limet til å feste seg igjen. Så surret han løs en halv meter teip og surret den fast igjen, så hardt han kunne. Men idet han grep stålørnen og løftet stokken, sank den ned i en 45 graders vinkel.

Simón reagerte spontant ved å slippe stokken ned på bakken og trække på den. Det gjorde vondt da han traff håndtaket med venstre fot, og derfor gikk han over til å trampe på selve stokken med høyre fot, i håp om at den før eller siden ville brette. Han oppnådde imidlertid bare å få vondt også i høyre fot, samtidig som et halvt dusin studenter forsiktig trakk nærmere for å se hva som foregikk. Nå begynte han å bli sint for alvor. Han løftet stokken over hodet og drælte den alt han kunne i murkanten rundt fontenen. Treverket sprakk og sendte en skur av fliser over muren. Noen havnet i vannet. Oppmuntret av suksessen, gjentok han bevegelsen tre-fire ganger til. Nå var stokken ugjenkallelig ødelagt. Den var brukket på to steder, og de lyse treflisene sprikte ut i luften som for å minne tilskuerne om at stokken egentlig var

laget av en billig tresort som noen hadde dekket med mørk lakk, kanskje ikke helt ulikt sin eier.

Til slutt slapp Simón restene av stokken på bakken og hoppet energisk på flisene i noen sekunder. En lyd unnslopp en av studentene som så på. 'Que ...' hørte han svakt som et vindpust, som et forbløffet sukk fra en indianerkvinne i ferd med å bli bortført av landsbyens første conquistador. Han snudde seg. Akkurat nå regnet det ikke. Fire unge menn sto ubekymret i en tett klynge og gliste som en flokk glade hunder. Et par unge kvinner så ned i bakken og prøvde å skjule at de lo da de oppdaget at Simón så på dem. Han kjente ingen av dem. Litt bortenfor sto en ung dame han gjenkjente fra et kurs, han husket ikke hvilket, med en colaboks i hånden, hun var en av de få svarte studentene på fakultetet, og vanskelig ikke å legge merke til. Hun sto fjetret, med halvåpen munn og et måpende ansiktsuttrykk. Det var hun som hadde laget lyden. Simón tok to faste skritt i hennes retning. Jenta rygget spontant i en urgammel forsvarsreaksjon, for å avvente hans neste trekk.

'Hva faen er det du glør på,' hveste han. 'Hva faen er det du glør på, *din helvetes niggerhore?*' skrek han.

I et glimt så Simón seg selv utenfra, en menneskelig vulkan som etter mange års passivitet eksploderte i et skybrudd av av svovel og glødende magma, et vandrende muskelpanser som til slutt ikke lenger klarte å stå imot presset innenfra. Som en seirende gladiator løftet han opp treflisene og det idiotiske stålhåndtaket med ørnehodefasong en siste gang, slapp dem ned foran føttene til den svarte jenta, som stadig sto med halvåpen munn og glodde på ham, grep dokumentmappen og gikk med raske skritt bort derfra, forbi fontenen, forbi det juridiske fakultetet, forbi studentkafeene, bort fra campus, bort fra hele det forpulte statlige universitetet hvor han hadde tilbrakt halve livet med å gå langsomt i oppløsning. Og i dette øyeblikket var han helt sikker på at han aldri ville sette sine ben der igjen.